

Nový věk se otevírá

Kázání bratra kazatele Petra Červinského z baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích.

Sestry a bratři,

a máme tu konec roku! To to uteklo!

Ne, nebojte se, nepředběhl jsem se o měsíc, zatím ještě nekončí rok kalendářní, ale ten církevní. Příští neděli začíná totiž advent a s ním i nový liturgický (bohoslužebný) rok. A protože na konci každého roku se uplynulé období vyhodnocuje a uzavírá, zkusíme to nyní také.

Dnešní biblický text je k náležitému hodnocení jako stvořený (Matouš 25,31-46). Ježíš v něm nicméně nemluví o posouzení jednoho jediného roku, ale šmahem celého věku. Bude to nejspíš tím, že u Boha je tisíc let jako jeden den, na církevní kalendář on si nepotrpí. A koneckonců, proč ne? Jestliže máme nějaké období zhodnotit, pak nejlepší je to udělat „z jedné vody načisto“, rovnou za celý věk.

Tak tedy, jaká je metodika? Celkem jednoduchá. Předvolají se všechny národy. Lidé se roztrídí na ty, kdo do nového věku vstoupí a ty, kdo dostanou červenou kartu. Ti druzí budou mít jednu provždy zaracha, aby už neměli příležitost lhát, nenávidět a manipulovat poměry ve svůj prospěch. Prostě aby z nového věku neudělali zase znovu ten starý.

Ve vzduchu visí ovšem kardinální otázka. Kdo budou ti, co do nového věku vstoupí? Kdo z nás lidí je dokonalý? Ruku na srdce, nejsme žádní Mirkové Dušínové. Tu a tam je nám dokonce bližší nějaké to bratrstvo kočičí pracky. Navíc, historie nás učí, že některé revoluční zvraty mohou do popředí vynést jednotlivce, kteří se ukážou být ještě horší, než byli ti předchozí.

Naštěstí tohle rozhodování, kdo ano a kdo ne, není na nás. Jisté vodítko ale přece jen máme.

„Hladověl jsem, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem cizincem, a přijali jste mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocný, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou,“ říká Ježíš stručně lidem, shromážděným ze všech národů, kteří do nového věku

vstoupí. A ti lidé vůbec netuší, kdy Ježíše vůbec potkali, natož v takovém bídém stavu. Není divu, jsou to pohani jak poleno. Poprvé se s ním setkali až teď, při hodnocení na konci věku. Předtím ho neznali, možná o něm něco zaslechli, ale to je tak všechno. Přesto se před nimi otevírá nová nečekaná budoucnost, nový věk, kde se budou cítit skutečně doma.

Důvod je zřejmý. Nebyli lhostejní k druhým lidem, neřídili se předsudky nebo obecným míněním, nedali na hoaxy a fake news, v konkrétní situaci se rozhodli jednat soucitně a milosrdně k těm, které Ježíš pokládá za své bratry a sestry. Kdože mají tu čest být jeho sourozenci? Nejspíš měl na mysli ty, kdo mu předtím uvěřili, stali se součástí jeho lidu a zapojili se do boje s nespravedlností, nabubřelostí, bezohledností a rozdmýcháváním nepokojů.

Tím výčet Ježíšovy rodiny ovšem nekončí. Za své sourozence určitě pokládá také ty, kteří pod tíhou zla strádají a trpí, ať je to kdokoli. Lidé ze všech národů, kteří Ježíšovým bratrům a sestrám pomohou, nebudou zapomenuti.

Nový věk se otvírá a ten starý končí. Dnes, zítra, v každém okamžiku. Nyní se rozhoduje, jaká budoucnost nás všechny čeká.

Sestry a bratři, myslím na vás. Modlím se za vás, a těším se zase na shledanou! Vypadá to nadějně. Doufejme, že se brzy v Kapli u věžáku zase uvidíme.

Petr Červinský

kazatel baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích